

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการสอนอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 1.3 ประเภทของการอ่าน
 - 1.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.5 ความเข้าใจในการอ่าน
2. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.1 วิธีสอนแบบตรง
 - 2.2 วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.1 องค์ประกอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารเกี่ยวกับการอ่านและการสอนอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็นทำให้เกิดปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ช่วยในการพัฒนาด้านต่าง ๆ เช่น การศึกษา การประกอบอาชีพ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกนักเรียนให้มีความรู้ความสามารถ และสร้างนิสัยรักการอ่าน ซึ่งนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลากหลายดังต่อไปนี้

สมิธ (Smith, 1973 : 6) กล่าวว่า การอ่านไม่ใช่กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่มองเห็น สิ่งสำคัญ แต่เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลสองประเภท คือ ข้อมูลที่เป็นตัวอักษรในหน้ากระดาษ ที่ปรากฏแก่สายตา (Visual Information) และข้อมูลที่ไม่ปรากฏต่อสายตา (Nonvisual Information) ซึ่งได้แก่ ความคิด ทักษะคิด ประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ กูดแมน (Goodman, 1972 : 472) ที่กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ซับซ้อน ผู้อ่านจะต้องสร้างความหมาย (Reconstruct) ให้ตรงหรือใกล้เคียงกับความหมายที่ผู้เขียนได้สื่อไว้ในรูปของตัวอักษร การที่จะได้มาซึ่งความหมายจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับกระบวนการคิด การเลือกสิ่งชี้นำทางภาษา (Linguistic Clue) ทั้งที่ปรากฏเป็นตัวอักษรและไม่ปรากฏเป็นตัวอักษร โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการใช้สิ่งชี้นำเพื่อการเดาและการทำนาย ดังที่ คูเปอร์ (Cooper, 1988 : 3) สรุปไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับสิ่งที่อ่านเพื่อให้ได้ความหมาย โดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการในการสร้างความหมายสิ่งที่อ่าน และไวท์ (White, 1981 : 15 – 23) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นการกระทำที่สร้างสรรค์ร่วมกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งต้องอาศัยความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยผู้อ่านจะต้องมีทักษะในการแสดงความคิด และการเรียบเรียงภาษา ที่ผู้เขียนพยายามถ่ายทอดไว้ในงานเขียน

นอกจากนี้ สมุทรา เซ็นเซวานิช (2540 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงาน (สิ่งที่ได้อ่านหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่านนั้น ๆ) ดังที่ วาณี ฐาปนวงศ์สานติ (2530 : 3) สรุปว่า การอ่าน คือ การถ่ายทอดความหมายจากตัวหนังสือเป็นแนวคิดและจับใจความสำคัญของผู้เขียนได้ สามารถรวบรวมความคิดได้รวดเร็วถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พลฤกษ์วัน (2523 : 2) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความคิดความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่า “อ่านเป็น” นั่นคือ ผู้อ่านยอมเข้าใจถึงความรู้อะไรสักอย่างแล้วสามารถประเมินผลจากสิ่งที่อ่านได้ ทั้ง ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 57) ยังเสริมว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแปลความที่อยู่ในรูปสัญลักษณ์ (Symbol) ที่เป็นตัวอักษรและใช้สื่อความหมายติดต่อกับผู้อื่น การอ่านจะให้ประโยชน์ด้านความรู้และความเพลิดเพลิน

สมจิตร พงศ์อุดม (2544 : 14) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิด ที่เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยที่ผู้เขียนทำหน้าที่ถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และจินตนาการออกมาเป็นสัญลักษณ์และตัวอักษร ส่วนผู้อ่านมีหน้าที่ถอดรหัสหรือตีความสัญลักษณ์เหล่านั้น เพื่อให้เข้าใจในการอ่านที่ผู้เขียนถ่ายทอดไว้ ตลอดจนถ่ายทอดความรู้สึก

ร่วมกับผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิวิมล กังลี (2544 : 16) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียน ผู้อ่าน เนื้อหา และบริบทของสถานการณ์ โดยผู้เขียนมีหน้าที่ถ่ายทอดเนื้อหาความคิดและบริบทของสถานการณ์ออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ผู้อ่านมีหน้าที่สร้างความหมายและความเข้าใจโดยการถอดรหัสหรือตีความสัญลักษณ์เหล่านั้น ผ่านกระบวนการทางความคิด ซึ่งตลอดเวลาที่อ่านนั้น ผู้อ่านต้องตั้งสมมติฐานเดาความหมายในสิ่งที่อ่านโดยอาศัยประสบการณ์เดิม จนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

จากความหมายของการอ่านในแนวความคิดของนักการศึกษา ทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การอ่านเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านที่ถ่ายทอดจากสิ่งที่อ่านออกมาเป็นตัวอักษร สัญลักษณ์ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม ความรู้พื้นฐาน ในการถ่ายทอดสิ่งที่ได้จากการอ่านในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถแปลความ ตีความ และขยายความจากสิ่งที่อ่านเป็นความเข้าใจของตนเองได้

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญเพราะถ้าผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายว่าจะอ่านอะไร จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ และสามารถได้ข้อมูลที่ชัดเจนจากการอ่านแต่ละครั้ง

เบลตัน และคณะ (Blaton, et.al. 1991 : 33 – 36 อ้างถึงใน สมจิตร พงศ์อุดม 2544 : 14) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อแสวงหาข้อมูล ผู้อ่านต้องการข้อมูลหรือรายละเอียดบางประการจากสิ่งที่อ่าน และต้องมีความรู้เรื่องต่อไปนี้

1.1 รู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่จะช่วยทำความเข้าใจภาษาเขียน

1.2 มีความรู้เกี่ยวกับคำหรือการสร้างคำ ช่วยให้อ่านเรียนรู้ความหมายและหน้าที่ของคำ

1.3 มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะสาขา ซึ่งผู้อ่านสามารถหาพจนานุกรมศัพท์เฉพาะมาใช้

2. อ่านเพื่อต้องการข่าวสารข้อเท็จจริง เช่น อ่านประกาศ อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ โฆษณา ซึ่งผู้อ่านต้องมีความรู้ด้านถ้อยคำที่ใช้ในหนังสือพิมพ์ โครงสร้างไวยากรณ์ ลำดับภาษาที่ใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน

3. อ่านเพื่อวิเคราะห์วรรณกรรม ผู้อ่านต้องรู้วิธีวิเคราะห์วิจารณ์เนื้อหาทางวรรณคดี ซึ่งเป็นการศึกษาที่ลึกซึ้งและต้องเข้าใจสำนวนโวหาร

4. อ่านเพื่อแปล การแปลเป็นศิลปะที่ผู้แปลต้องมีความรู้ทางภาษา และมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่แปลอย่างดี โดยผู้อ่านต้องมีความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และสามารถที่จะเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคทั้ง 2 ภาษาได้

นอกจากนี้ สุขุม เฉลยทรัพย์ (2530 : 12) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังต่อไปนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เช่น ตำราทางวิชาการ สารคดี บทความ ซึ่งต้องอ่านอย่างละเอียด และขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่านเท่านั้น
2. อ่านเพื่อสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็น เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการในสิ่งที่ต้องการรู้
3. อ่านเพื่อต้องการข่าวสารข้อเท็จจริง การอ่านประเภทนี้มักใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสารต่าง ๆ
4. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้อ่านทราบถึงแนวคิดของผู้เขียน เป็นการเสริมความคิดให้กว้างขึ้น ส่วนมากแล้วนักเรียน นักศึกษาจะใช้จุดมุ่งหมายนี้เป็นแนวการอ่าน
5. อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนาน เช่น อ่านนวนิยาย นิตยสารบันเทิง
6. อ่านเพื่อศึกษาให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ โดยผู้ที่ประกอบอาชีพต้องการความก้าวหน้าจึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพการทำงานของตนเองอยู่ตลอดเวลา เช่น อ่านหนังสือที่เกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้แสวงหา ทำให้มีความรู้กว้างขวางทั้งส่วนตัวและงานที่ปฏิบัติ

ส่วน ไวท์ (White, 1981 : 87) ก็ได้แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. อ่านเพื่อทราบข้อมูล เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านโฆษณา
2. การอ่านเพื่อพัฒนาสติปัญญา
3. การอ่านเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายในการอ่าน สรุปได้ว่า ผู้อ่านต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจน เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ อ่านเพื่อความบันเทิง อ่านเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพการทำงานในอาชีพของตนเอง ฉะนั้น ผู้อ่านจึงควรเลือกวิธีที่เหมาะสมในการอ่านเพื่อให้ได้ประโยชน์และสาระจากการอ่านให้ได้มากที่สุด

ประเภทของการอ่าน

สมุทร เจริญเชาวนิช (2540 : 3) แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งจะใช้ความเร็วในการอ่านต่างกัน คือ

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work – Study Type Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูงพอประมาณ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ ต้องการครอบคลุมเนื้อหาโดยเก็บใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุด ผู้อ่านต้องรู้ความหมายเฉพาะของคำศัพท์นั้น ๆ และจะต้องรู้ความหมายแฝงของคำนั้นด้วย

2. การอ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง (Recreatory Reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมย์หรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้น หนังสือพิมพ์ ที่ไม่มีคำศัพท์เฉพาะมากนัก การอ่านไม่ต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งมาก

ทัศนีย์ สุขเมธี (2527 : 67) และ สนิท ฉิมเล็ก (2540 : 155) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง ซึ่งมีคุณค่าทางการเรียนและอำนวยความสะดวก ดังนี้

1.1 ช่วย让孩子มีทักษะมากขึ้น เพราะการอ่านออกเสียงเด็กต้องจำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด จึงอ่านได้ถูกต้อง

1.2 ช่วย让孩子เข้าใจความที่ตีเอาไว้ใช้เป็นตัวอย่าง

1.3 ช่วย让孩子ออกเสียงได้คล่องแคล่วและถูกต้องด้วย

1.4 ช่วย让孩子มีความกล้าหาญ

1.5 การอ่านออกเสียงให้คนอื่นฟัง ทำให้รู้ว่าอ่านผิดหรือถูก ตรวจสอบได้

1.6 让孩子เกิดความรู้และความเพลิดเพลิน

ในการอ่านออกเสียงควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. น้ำเสียงต้องดัง ชัดเจน

2. อ่านถ่วงวรรคตอน ลีลา และจังหวะในการอ่านไม่ช้าหรือเร็วเกินไป

3. สำเนียงในการอ่านให้เป็นไปตามธรรมชาติ

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อศึกษาหาความรู้ และความเพลิดเพลินในชีวิตประจำวัน เด็กจะมีทักษะในการอ่านในใจได้ต้องอาศัยการฝึกให้มีความเคยชิน โดยสร้างนิสัยรักการอ่านและสร้างทัศนคติที่ดีในการอ่าน ผู้สอนจำเป็นต้องรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล และทราบว่าเด็กแต่ละคนสนใจอ่านเรื่องประเภทใด และหามาให้เด็กอ่าน จะทำให้มีความสนใจและสามารถอ่านได้เข้าใจจนสามารถแปลความ ตีความ และขยายความได้

จุดมุ่งหมายของการอ่านในใจ

1. อ่านแล้วรู้เรื่อง สามารถตีความของคำหรือข้อความได้ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสาร และสรุปใจความสำคัญได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว
2. อ่านแล้วเข้าใจ เกิดความคิดรวบยอด สามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยการอธิบาย อภิปรายความรู้สึก ความคิดของตนได้จากการอ่านเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องกัน
3. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
4. มีการพัฒนาอัตราเวลาของการอ่านเร็วขึ้น
5. มีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน และมีรสนิยมในการอ่านเพิ่มขึ้นตามวัยและประสบการณ์

นอกจากนี้ จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 : 84) ได้แบ่งประเภทการอ่านตามวัตถุประสงค์ และประเภทของหนังสือที่อ่าน ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. การอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ภาพรวมของเนื้อเรื่องตอนนั้น ๆ หรือเพื่อสำรวจเนื้อหาอย่างกว้าง ๆ ของหนังสือเพื่อเก็บเนื้อหาเป็นข้อมูลไว้ใช้ต่อไป เป็นการอ่านอย่างรวดเร็วโดยข้ามข้อความบางตอน แต่สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ครบถ้วน การอ่านแบบคร่าว ๆ เป็นการอ่านที่มีประโยชน์มาก เพราะจะทำให้อ่านหนังสือได้จำนวนมาก
2. การอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) เป็นการอ่านเพื่อค้นหาเรื่องที่ผู้อ่านต้องการ ในขณะนั้น ใช้การกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว นาทีละ 2 –3 บรรทัด เพื่อหาสิ่งที่ต้องการโดยไม่สนใจเนื้อหาส่วนอื่น ๆ เป็นการอ่านแบบเจาะจงตามสิ่งที่ตนต้องการเท่านั้น
3. อ่านอย่างละเอียด (Intensive Reading) เป็นการอ่านขั้นสุดท้าย หลังจากที่ผู้อ่านใช้วิธีการอ่านแบบคร่าว ๆ หรือการอ่านกวาดสายตาแล้ว เป็นการอ่านอย่างพิถีพิถันระหัด คือ ตีความเนื้อหาอย่างละเอียดและระมัดระวัง

จากแนวคิดดังกล่าว ในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านต้องวางแผนเสียก่อนว่าจะอ่านหนังสืออะไร เพื่อจะได้เก็บข้อมูลรายละเอียด ความสำคัญให้ตรงกับที่ต้องการ ซึ่งการอ่านแต่ละประเภทต่างก็ให้ประโยชน์ในแง่มุมที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้อ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน เป็นความรู้เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้สอนประเมินได้ว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านเรื่องความเข้าใจอยู่ในระดับใด เพื่อช่วยให้ผู้สอนเลือกวิธีสอนให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ซึ่ง แวลเล็ทและคิตซ์ (Vallette

and Disick, 1972 : 41) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 5 ระดับ โดยคำนึงถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวนักเรียน เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือ ระดับความเข้าใจที่นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดในภาษาต่างประเทศ สามารถมองความเหมือนและความแตกต่างของตัวสะกดได้

2. ระดับความรู้ (Knowledge) คือ สามารถอ่านประโยคหรือข้อความที่คุ้นเคยอย่างเข้าใจ ความหมาย สามารถบอกได้ว่าคำหรือข้อความใดสอดคล้องกับสภาพที่เห็น

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) คือ นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความใหม่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว

4. ระดับการสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ และโครงสร้างใหม่ ๆ หรือคำนี้มีรากศัพท์เหมือนกับคำที่นักเรียนเคยอ่านแล้วได้เข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำแต่ก็สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายแฝง เข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็น ทศนคติ และระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้

สมจิตร พงศ์อุดม (2544 : 16) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านที่ได้แนวคิดซึ่งดัดแปลงมาจาก Bloom's Taxonomy มี 7 ระดับ

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับการจำในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้ เช่น จำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง คำสั่ง และลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

2. ระดับการแปลข้อความ (Translation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านนำข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปแปลเป็นอย่างอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การให้คำจำกัดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปสรุป และลงความเห็นเป็นอย่างอื่น

3. ระดับตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้โดยตรง เช่น หาสาเหตุเมื่อกำหนดผลมาให้ การทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า การหาใจความความสำคัญของเรื่อง

4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านเข้าใจในหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพที่เกิดขึ้นจริงจนประสบผลสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์โฆษณาชวนเชื่อ การวิเคราะห์คำประพันธ์ การเข้าใจถึงความไม่สมเหตุสมผลของเรื่องที่เขียน และการแสดงความเห็นในเรื่องที่อ่านได้

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำความคิดเห็นจากข้อความหรือเรื่องที่อ่านมารวบรวม ผสมผสาน ชัดเจน และเรียบเรียงใหม่

7. ระดับการประเมิน (Evaluation) เป็นความสามารถในการกำหนดคุณเกณฑ์ และตัดสินเรื่องที่อ่านโดยอาศัยตัวกำหนดหรือหลักเกณฑ์มาตรฐานและเป็นความเชื่อของเรื่องที่อ่าน

นอกจากนี้ นงลักษณ์ สุทธะ (2537 : 14 อ้างถึงใน Quandt, 1977 : 110) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretative Comprehension) หรือขั้นอนุมานความเป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึก การอ่านประกอบด้วยกระบวนการคิด เช่น การสรุปความ การสรุปพาดพิง และการคาดการณ์ล่วงหน้า

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์ (Critical Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดเห็นของผู้อ่านมาวิเคราะห์ ตัดสิน และประเมินสิ่งที่อ่าน เช่น นำเชื่อถือมากน้อยเพียงใด เห็นด้วยกับเรื่อง หรือประเด็นที่ผู้เขียนสื่อเอาไว้หรือไม่ ความเข้าใจในระดับนี้ต้องอาศัยความเข้าใจในระดับตามตัวอักษร และความเข้าใจขั้นตีความ

จากการศึกษาระดับความเข้าใจในการอ่านจากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นส่วนที่กำหนดขอบข่าย วัตถุประสงค์ และพฤติกรรมที่ผู้สอนควรจะใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยจะต้องดูความรู้พื้นฐานและความพร้อม ความสามารถของนักเรียนในการอ่าน เพื่อจะได้นำเนื้อหาสาระมาสอนให้ตรงตามสมรรถภาพของนักเรียนแต่ละคน อันจะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียน ถือว่าเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการอ่าน ถ้าไม่เกิดความเข้าใจนั่นหมายความว่าไม่เกิดการอ่าน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

สมิธ (Smith, 1978 : 230) กล่าวว่า สิ่งที่ควรตระหนักในความเข้าใจในการอ่าน คือ ความหมายที่ได้จากข้อความที่อ่านมิใช่ความหมายจากสิ่งที่เขียนบรรยายเป็นตัวอักษรในสิ่งพิมพ์เท่านั้น แต่เป็นความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านเข้าใจหมายความว่าผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความคิด

ของผู้เขียนเข้ากับสิ่งที่ตนมีอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งผู้อ่านต้องรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ประโยคแต่ละประโยค แล้วรวบรวมความคิดเห็นของผู้เขียนที่เขียนไว้ในข้อความที่ผู้อ่านอ่านแต่ละย่อหน้า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คริสติน นัททอล (Christine Nuttall, 1996 : 3) ที่กล่าวว่า การอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน ซึ่งอาจจะเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้สนุกสนาน ได้แนวคิด เกิดความรู้สึกต่าง ๆ ดังที่ สาวิตรี ประเสริฐกุล (2529 : 40 อ้างจาก Steffenson, John Dev and Anderson, 1979) กล่าวว่า ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้นเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ คือ ทักษะที่ใช้ในการอ่านของนักเรียน เช่น การเดาความหมายจากบริบท การใช้พจนานุกรม และความรู้เดิมของนักเรียนที่มีอยู่ ซึ่ง คาร์เรลล์ (Carrell, 1984 : 87) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การอ่านเพื่อให้เข้าใจข้อความในระดับประโยค (Sentence) หรืออนุเลข (Paragraph) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเข้าใจในรูปแบบการเขียนหรือโครงสร้างของข้อเขียน

นอกจากนี้ เกศินี นูรณกิจ (2534 : 9 อ้างจาก บอนด์และทินเกอร์ Bond and Tinker, 1957 : 234 – 235) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านว่าจะต้องประกอบด้วย

1. ความเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) ถือเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้านักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอจะไม่สามารถเข้าใจประโยค อนุเลข และทำให้ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้

2. ความเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของกลุ่มคำได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำจะไม่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้

3. ความเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักเรียนจะเข้าใจความหมายของคำและกลุ่มคำแล้ว จะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและกลุ่มคำในประโยคด้วย

4. ความเข้าใจอนุเลข (Paragraph Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุเลขก็ต่อเมื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเลข นักเรียนจะต้องมีความสามารถในการอ่านเรื่องด้วย

5. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเลข (Comprehending Larger Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเลขด้วย

ส่วน สมุทฺร เซ็นเซาวิช (2528 : 94) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านสรุปไว้ดังนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็ทำได้ไม่ยาก

2. สามารถจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือสำคัญเกี่ยวข้องมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษหรือไม่ก็ตัดทิ้งไปได้เลย

3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญ หรือลึกซึ้งมากขึ้นแค่ไหน เพียงใด
4. สามารถสรุปความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ
5. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาจากสิ่งที่ได้อ่านอย่างถูกต้อง หรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง เป็นระบบ ไม่สับสน
6. สามารถถ่ายโอนหรือประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

จากการศึกษาความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นการสร้างความหมายจากภาษาเขียนโดยการเชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้อ่านกับความรู้จากภาษาเขียน ความเข้าใจในการอ่านต้องอาศัยความสามารถหลายด้านประกอบกัน เช่น ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ประสบการณ์ในการเรียน ดังที่ ชวาล แพร์ตกุล (2520 : 134 – 135) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ความเข้าใจเป็นสมรรถภาพขั้นต้นชนิดแรกของตัวปัญญา เป็นความพยายามของสมองที่จะคัดแปลงปรับปรุงความรู้ให้มีรูปลักษณะใหม่เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่แปลกออกไป แต่ยังมีอะไรบ้าง คล้ายคลึงของเดิมอยู่บ้าง ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 136 – 138) ได้กำหนดพฤติกรรมในการเข้าใจไว้ 3 ประการ คือ

1. การแปลความ (Translation) หมายถึง ความสามารถในการถ่ายความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง เช่น แปลสัญลักษณ์ แปลลักษณะอาการ แปลเนื้อความ แปลบทประพันธ์ แปลคำพังเพยและสุภาษิต ให้อยู่ในภาษาที่รู้เรื่องกันอย่างดี สมรรถภาพด้านการแปลความสรุปได้ดังนี้ คือ การแปลจากระดับหนึ่งไปสู่ระดับหนึ่ง เช่น แปลสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นสิ่งที่พอรู้เรื่องกันได้ แปลสัญลักษณ์ เช่น แปลการ์ตูน แผนที่ ตาราง กราฟ และเครื่องหมายอื่น ๆ แปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง เช่น แปลภาษาโบราณเป็นภาษาปัจจุบัน แปลภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย

2. การตีความ (Interpretation) หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมายหลาย ๆ อันมาสรุปเป็นเนื้อความใหม่ได้ มุ่งค้นหาความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ของเนื้อหานั้น แล้วตีความจากรายการที่กำหนดให้ นั่นคือ ต้องเก็บความเดิมมาเรียบเรียงใหม่เพื่อจะได้มองเห็นเรื่องราวในแง่มุมใหม่ ในขอบเขตของเนื้อหาที่จะใช้ตีความเท่านั้น

3. การขยายความหรือการสรุปอ้างอิง (Explanation) เป็นสมรรถภาพที่สามารถทำนายหรือคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าโดยอาศัยข้อมูลและแนวโน้มต่าง ๆ เป็นเครื่องช่วยการคาดคะเน สมรรถภาพด้านนี้ ควรปลูกฝังให้เด็กมาก ๆ เพราะจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพ

กล่าวโดยสรุป ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำ ประโยค อนุเจต ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมด ซึ่งผู้อ่านจะต้องมีทักษะในการอ่าน เช่น ทักษะในการเดาความหมายของคำจากบริบท ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจบทอ่านได้ถูกต้อง ซึ่งในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านจะต้องเก็บรายละเอียดจากการอ่านแล้วนำมาแปลความ ตีความ และขยายความ ให้เชื่อมโยงกับเนื้อหาที่อ่าน แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ที่หลากหลาย ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าทักษะการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้เป็นคนรอบรู้ในโอกาสต่อไป

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีมานานกว่า 100 ปีมาแล้ว วิธีสอนภาษาอังกฤษในช่วงเวลาที่ผ่านมานี้มีอยู่หลายวิธี ซึ่งบางวิธีได้ใช้อยู่เป็นเวลานานหลายสิบปี แต่บางวิธีเพิ่งจะแพร่หลายเข้ามาในประเทศไทยเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา วิธีสอนภาษาอังกฤษวิธีต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามความคิดเห็นและความเชื่อของนักภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยา ในแต่ละยุคแต่ละสมัย และในการนำวิธีสอนแต่ละวิธีมาใช้ผู้สอนจึงควรศึกษาให้เข้าใจ เพื่อจะจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละทักษะและประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ผู้วิจัยจึงนำวิธีสอนแบบตรงกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์มาใช้ในการสอนอ่าน เนื่องจากวิธีสอนแบบตรงเป็นการสอนที่ให้นักเรียนฝึกพูดเนื้อหาจากบทเรียนก่อนแล้วจึงมาสอนการอ่าน จึงทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี และวิธีสอนแบบตรงเป็นการสอนที่ฝึกให้นักเรียนมีความกล้าพูด ส่วนวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์เป็นการสอนที่ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบทเรียน แล้วจึงนำมาแปลจากข้อความภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนเข้าใจโดยการแปลแต่ไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ๆ ได้ ซึ่งแต่ละวิธีต่างก็มีข้อดีและข้อจำกัด ดังนี้

วิธีสอนแบบตรง

วิธีการสอนนี้อิงแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ ภาษาพูด การเรียนภาษา คือ การให้นักเรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียน การเรียนการสอนจึงใช้ภาษาต่างประเทศตลอดเวลา (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 48) ไม่เน้นการแปลเป็นภาษาของนักเรียน ดังนั้น ในการอธิบายคำศัพท์ให้นักเรียนเข้าใจผู้สอนจึงต้องใช้สื่อต่าง ๆ ตลอดจนการแสดงท่าทางประกอบเพื่อให้นักเรียนเข้าใจโดยไม่ใช้ภาษาของนักเรียน วิธีสอนแบบนี้เน้นทักษะการพูด (อรุณี วิริยะจิตรา 2532 :35) บทเรียนส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมที่

เป็นบทสนทนา ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาได้เต็มที่ในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนรู้ของนักเรียน จะเกิดจากการฝึกฟัง ฝึกพูด และเลียนแบบผู้สอน วิธีการสอนแบบนี้เน้นว่าเป็นการจำลองการเรียนรู้ ภาษาของเด็กจากเจ้าของภาษาโดยพยายามจำลองบรรยากาศในห้องเรียนให้คล้ายประเทศเจ้าของภาษา นอกจากนี้ผู้สอนต้องเป็นเจ้าของภาษาหรือใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา วิธีการสอนนี้จึงบังเกิดผล กับนักเรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 49)

ลักษณะของนักเรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ดีกับวิธีสอนแบบตรง

1. เป็นผู้ที่ชอบหรือสามารถเรียนรู้ได้ดีกับผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา (ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง 2542 : 29)
2. เป็นผู้ที่ชอบเรียนด้วยการฟังผู้สอนพูด ฟังผู้สอนเนื้อหาทางภาษา
3. เป็นผู้ที่มีความช่างสังเกต
4. เป็นผู้ที่ชอบเลียนแบบผู้สอน (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 25)
5. เป็นผู้ที่ชอบเรียนภาษาโดยการฝึกพูด (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 49)
6. เป็นผู้ที่ชอบบรรยากาศของห้องเรียนที่คล้ายกับการเรียนในประเทศของเจ้าของภาษา

(อรุณี วิริยะจิตรา 2532 : 35)

7. เป็นผู้ที่ชอบเรียนในห้องเรียนที่สะดวกและเอื้อต่อการทำกิจกรรม
8. เป็นผู้ที่ชอบเรียนและการทำกิจกรรมกลุ่ม

ข้อดีของวิธีการสอนแบบตรง

1. นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาแบบเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของตนเอง
2. นักเรียนได้ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาต่างประเทศตลอดเวลา โดยการจัดสภาพของห้องเรียน
3. นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง ทำให้ไม่เบื่อและทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา
4. ถ้านักเรียนได้เรียนด้วยวิธีนี้เป็นเวลานานพอสมควร จะสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้เพราะมีโอกาสฝึกใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 53)

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบตรง

1. ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในระดับที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (วาสนา โกวิทยา 2525 : 41)
2. การอธิบายเป็นภาษาอังกฤษอาจทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 26)
3. ต้องใช้เวลาเรียนมาก ๆ จึงจะเห็นผลด้วยวิธีการสอนแบบนี้ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 26)

4. นักเรียนที่ฉลาดและมีวิจารณญาณเท่านั้นจึงสามารถสรุปกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาจากแบบฝึกหัดที่เรียนได้ (อรุณี วิริยะจิตรรา 2532 : 36)

5. การเรียนโดยใช้ภาษาต่างประเทศในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมทำให้เสียเวลา และอาจทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายผิดไปได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 54)

วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์

วิธีการสอนวิธีนี้อิงแนวคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบระเบียบ การที่นักเรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และความหมายของคำศัพท์ชนิดต่าง ๆ จะทำให้นักเรียนเข้าใจข้อความต่าง ๆ และสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การสอนด้วยวิธีนี้ผู้สอนจะใช้ภาษาของนักเรียนในการสอน (อรุณี วิริยะจิตรรา 2532 : 32 – 33) โดยเน้นที่ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ตลอดจนการท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษา คำศัพท์ และคำแปลโดยใช้ภาษาของนักเรียน (พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ 2540 : 19) วิธีการเรียนส่วนใหญ่เน้นการท่องจำและทำแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทางภาษาที่เรียน (วาสนา โกวิทวาทิ 2525 : 32) และการฝึกหัดแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาของตนเอง (ทิพวัลย์ มาแสง 2532 : 20) วิธีการสอนแบบนี้ผู้สอนจะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ส่วนใหญ่ให้แก่ นักเรียน นักเรียนมีหน้าที่รับฟังและปฏิบัติตามผู้สอน (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 41)

ลักษณะของนักเรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ดีกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์

1. เป็นผู้ที่ชอบเรียนจากการฟังผู้สอนหรืออธิบายเนื้อหาและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ (ทิพวัลย์ มาแสง 2532 : 19 - 20)
2. เป็นผู้ที่ชอบเรียนโดยการรับฟังและปฏิบัติตามผู้สอน (วาสนา โกวิทวาทิ 2525 : 33)
3. เป็นผู้ที่ชอบเรียนร่วมกับกลุ่มใหญ่ในชั้นเรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 46)
4. เป็นผู้ที่ชอบทำงานในสิ่งที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำ
5. เป็นผู้ที่ชอบเรียนในห้องเรียนที่เงียบ ไม่มีเสียงดังอีกที

ข้อดีของวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

1. การใช้ภาษาของนักเรียนในการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนทำความเข้าใจสิ่งที่สอนได้อย่างรวดเร็ว ไม่เสียเวลา
2. เป็นวิธีการสอนที่ใช้กับนักเรียนกลุ่มใหญ่ได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 46)

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

1. นักเรียนไม่สามารถเข้าใจภาษาทันทีได้ต้องผ่านการแปลก่อน ทำให้เสียเวลาและเป็น การขัดขวางการคิดเป็นภาษาต่างประเทศ

2. นักเรียนต้องท่องจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ทางภาษา ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย (อรุณี วิริยะจิตรา 2532 : 32 - 33)

3. นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารน้อย เนื่องจากจะใช้เฉพาะในห้องเรียน สำหรับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี ผู้วิจัยขอแนะนำข้อดีและข้อเสียกับบริบทของนักเรียนไทย ดังนี้

ตารางที่ 1 ข้อดี - ข้อเสียของการสอนแบบตรงและการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

ข้อดี	ข้อเสีย
<p>การสอนแบบตรง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสร้างองค์ความรู้จากการฝึกโครงสร้าง ไวยากรณ์ต่าง ๆ จากบทอ่าน 2. นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกพูดจากบทอ่าน <p>การสอนแบบแปลและไวยากรณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มาก เนื่องจาก ผู้สอนให้นักเรียนท่องและนำมาเขียนตามคำบอก 2. นักเรียนจำกฎเกณฑ์ โครงสร้างไวยากรณ์ได้แม่นยำ 3. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้เร็วเพราะผู้สอนแปลให้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การอธิบายคำศัพท์โดยใช้ภาษาที่เรียน ทำให้ เสียเวลา 2. นักเรียนมีจำนวนมาก ทำให้ผู้สอนดูแลใน การฝึกไม่ทั่วถึง <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนไม่สามารถสร้างองค์ความรู้จากการอ่าน 2. นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เนื่องจากต้องปฏิบัติตามที่ผู้สอนสอน 3. นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารน้อย จะใช้ เฉพาะในเวลาเรียนเท่านั้น

ตารางที่ 2 สรุปวิธีสอนแบบตรง

จุดมุ่งหมาย	กิจกรรมการเรียนการสอน	ข้อดี	ข้อจำกัด
<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดสื่อความหมายได้ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถโต้ตอบได้โดยอัตโนมัติ 3. เพื่อให้ออกเสียงได้ถูกต้อง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การสอนเป็นไปตามลำดับความยากง่ายของเนื้อหา 2. การสอนไม่ระมัดระวังเรื่องโครงสร้างของประโยค เพราะไม่เน้นไวยากรณ์ 3. ใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ความหมาย 4. การสอนมุ่งเน้นการฟัง การออกเสียง และการพูด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนได้ฝึกพูดภาษามาก 2. ผู้สอนใช้กริยาท่าทางและอุปกรณ์การสอนหลายอย่างทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายและกระตือรือร้นในการเรียน 3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกิจกรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. มุ่งแต่ทักษะการพูดมาก 2. ต้องใช้ผู้สอนที่พูดภาษาอังกฤษได้คล่อง 3. ไม่เคร่งครัดในระบบไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษามากนัก 4. เสียเวลาในการสอนคำศัพท์ที่มีความหมายเป็นนามธรรม เพราะทำให้นักเรียนเข้าใจยาก อาจมีผลให้นักเรียนได้ความหมายที่ผิดไป

ตารางที่ 3 สรุปวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์

จุดมุ่งหมาย	กิจกรรมการเรียนการสอน	ข้อดี	ข้อจำกัด
<p>เพื่อให้ นักเรียน เข้าใจความหมายของคำและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษา</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเรียนเน้นเรื่องกฎเกณฑ์การใช้ภาษา ข้อยกเว้น และใช้วิธีการแปลเป็นหลัก 2. การเรียนมุ่งเน้นการอ่านและเขียน 3. อุปกรณ์การเรียนที่นักเรียนใช้ คือ พจนานุกรมทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การใช้ภาษาของนักเรียน ทำให้ นักเรียน เข้าใจได้เร็ว 2. ทำให้ไม่เสียเวลาในการอธิบายศัพท์ 3. ใช้สอนกับนักเรียนกลุ่มใหญ่ได้ 4. นักเรียนเข้าใจกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ได้เร็ว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเรียนไม่เป็นไปตามธรรมชาติของภาษา เพราะนักเรียนไม่มีโอกาสฝึกพูด ทำให้พูดไม่ได้ 2. การอ่านจะไม่เข้าใจได้ทันที เพราะต้องอาศัยการแปลก่อน 3. นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ด้านคำศัพท์ ไปใช้ในการแต่งประโยคได้ 4. นักเรียนไม่สามารถเรียงลำดับคำในประโยคได้ เพราะนักเรียนจะใช้โครงสร้างประโยคภาษาไทยในการแต่งประโยคก่อนแล้วแปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งโครงสร้างทางภาษาต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเมินจากการสอบวัดองค์ความรู้ ทักษะกระบวนการ และ คุณธรรมจริยธรรมที่เปลี่ยนแปลงจากการเรียนแต่ละวิชา ถ้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 29) ได้สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชาวาล แพร์ตกุล (2516 : 15) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 3 อย่าง คือ ความรู้ ทักษะ และความสามารถ ดังที่ กรมวิชาการ (2521 : 3) กล่าวว่า ความสำเร็จหรือ ความสามารถจากการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาใดวิชาหนึ่ง โดย เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540 : 28) และพิชญ์ โชติศิริคุณ (2535 : 46) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นผลมาจากการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถทางสมอง ความรู้ ทักษะ ความรู้สึก ค่านิยมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เบญจวรรณ ช่างจัตุรัส (2545 : 13) สรุปว่า ความสำเร็จ หรือความสามารถของบุคคลที่ได้จากประสบการณ์การเรียนรู้ได้จากแบบทดสอบหรือการสังเกต พฤติกรรม ดังที่ กู๊ด (Good, 1973 : 103) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ที่ได้รับหรือทักษะที่พัฒนาจากการเรียนในสถานศึกษา โดยปกติวัดจากคะแนนที่ผู้สอนเป็นผู้ให้หรือจากการทดสอบหรือจากคะแนนที่ผู้สอนให้ และคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบรวมกัน ซึ่ง ไอแซงค์ (Eysinck, 1972 : 6) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จ ที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายาม ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทาง ร่างกายหรือทางสมอง ตัวที่จะชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจได้มาจากกระบวนการที่ต้องอาศัย การทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง สมรรถภาพทางสมองของแต่ละบุคคลในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งได้จากการเรียนรู้ประสบการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และส่งผลต่ออนาคต นอกจากนี้ยังทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านความรู้ ทักษะ ค่านิยม และ คุณธรรมจริยธรรมต่าง ๆ คนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

องค์ประกอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคนจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งนักการศึกษาแต่ละคนได้กล่าวไว้ ดังนี้

บลูม (Bloom อ้างถึงใน พิษณุ โชติศิริคุณวัฒน์ 2535 : 46-47) กล่าวว่า ตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียน ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย ความถนัดและความรู้เดิมของนักเรียน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียน และระบบการเรียนการสอน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ
3. คุณภาพการสอน ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากผู้สอน การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลการกระทำของตนเองว่าถูกต้องหรือไม่

เบญจวรรณ ช่างจัตุรัส (2545 : 13 อ้างจาก Benjamin and Bloom, 1976) ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของนักเรียนและการเรียน สรุปได้ว่าตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Entry Behavior) หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียน และมีมาก่อนการเรียน ได้แก่ ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. ด้านจิตพิสัย (Affective Entry Behavior) หมายถึง สภาพการณ์ที่ผู้เรียนจะแสดงออกเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ ได้แก่ ความสนใจและทัศนคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ความคิดเห็นและบุคลิกภาพ
3. ด้านคุณภาพการสอน (Quality Entry Behavior) หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงของผู้สอน การแก้ไขข้อผิดพลาด และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

นอกจากนี้ ชวนชื่น โชติไธสง (2521 : 42) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ว่า ด้านตัวนักเรียน จะประกอบด้วย สมรรถภาพทางสมอง ความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการแก้ปัญหา ทศนคติต่อวิชา ขนาดของโรงเรียน และการศึกษาของบิดามารดา ส่วนด้านตัวผู้สอน จะประกอบด้วย ความสามารถในการสอนและอุปกรณ์การสอนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความสามารถในการสื่อความหมายกับนักเรียน การแสดงออกถึงวิธีสอนหลาย ๆ วิธี การจูงใจและกระตุ้นความสนใจ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน รู้จักใช้เวลา สถานที่ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอน ส่วนแอนโทนี (Anthony)

อ้างถึงใน จิวีวรรณ โปธิ์ดา 2530 : 13) สรุปว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเกี่ยวข้องกับสื่อเทคนิคที่ใช้ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้เสริมแรงในปริมาณต่าง ๆ ที่แตกต่างกันจะทำให้ผลการเรียนแตกต่างกัน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากตัวนักเรียน เช่น พื้นฐานความรู้เดิม ประสบการณ์ ทักษะเดิมที่มีต่อการเรียน และเกิดจากผู้สอน เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจของนักเรียน การให้แรงเสริมในการเรียน ซึ่งถือว่าเป็นหลักสำคัญในการเรียนการสอน ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนเกิดจากตัวผู้สอนและนักเรียนร่วมกันในการทำกิจกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น เพื่อนำเสนอวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนตามเอกัตภาพ วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ และวิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดเขตเมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิธีการสอนแบบเจียบ วิธีการสอนแบบตรง

วไลพร ฉายา (2540 : 64) ศึกษาผลของการสอนเทคนิคโครงสร้างระดับขอดที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่ได้รับการสอนการอ่านด้วยวิธีแปล ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับขอดกับวิธีการแปลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นพมาศ รัตนปริดาคุณ (2523 : 76 - 77) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของผู้สอนภาษาอังกฤษ ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะสอนโดยใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ และใช้วิธีสอนแบบให้กฎเกณฑ์หลังจากนักเรียนเข้าใจแล้ว

ธิดา ฤทธากัญ (2537 : 54) ศึกษาประสิทธิภาพของ K-W-L Plus ที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ โดยเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและผลสัมฤทธิ์การเขียนสรุปความ ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการ K-W-L Plus สูงกว่านักเรียนที่ใช้การสอนโดยวิธีแปลและไวยากรณ์

สมจิต เอี่ยมสุภณิมิตร (2516 : ง - จ) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ของโรงเรียนรัฐบาล 8 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านแปลความ ตีความ และขยายความ ของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่ดี

สุทัศน์ นาคจัน (2527 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิที่ใช้ “Reading Skills Development” ผลการวิจัยพบว่าการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยการฝึกทักษะการอ่านด้วย “Reading Skills Development” ให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจสูงกว่าวิธีสอนอ่านโดยการวิเคราะห์ชนิดของข้อเขียนและการสอนอ่านด้วยวิธีแปล

สุภาลักษณ์ นครศรี (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของเรื่องที่อ่านกับภาษาที่ใช้ในแบบสอบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาไทย มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักศึกษาที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุกัญญา เศรษฐรังสรรค์ (2533 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการโคลซและการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ มีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จรัล ลิ้มหัน (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คือ ร้อยละ 75

จกกลณี มีมงคล (2534 : บทคัดย่อ) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ สอนโดยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริม และไม่มีไวยากรณ์เสริม ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริม มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ไม่มีไวยากรณ์เสริม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปรารธนา ศรีบุญเรือง (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านเฉพาะโดยวิธีการสอนตรง (Direct Instruction) ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตรงและการสอนแบบแปล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของการสอนแบบตรงสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของ การสอนแบบแปล

เสาวลักษณ์ ดัชนีโกคิน (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของวิธีสอนอ่านแบบ MIA และระดับความสามารถที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIA และการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งในภาพรวม และในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีทางสถิติที่ระดับ .01

กัยสิทธิ์ เพลรินทร์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่ได้รับการฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากปริบท และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน ขอนแก่นวิทยายน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยที่ได้จาก การทดสอบปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนให้หาความหมายของคำศัพท์จากปริบท ได้คะแนนเฉลี่ย สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีโคลซและวิธีการสอนแบบแปล และกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธี โคลซได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแปล ส่วนผลการทดสอบความสัมพันธ์ ระหว่างการเข้าใจความหมายของคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า มีความสัมพันธ์ กันปานกลาง

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว พบว่า การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการต่าง ๆ มีผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน ผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนและสภาพของนักเรียน ซึ่งมีพื้นความรู้ที่แตกต่างกัน ประสบการณ์เดิม และความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งการสอนแต่ละวิธีต่างก็มีข้อดีในแง่มุมต่าง ๆ ผู้สอนจึงควรเลือกนำมาใช้โดยคำนึงถึงจุดประสงค์ในการสอนแต่ละครั้ง

งานวิจัยต่างประเทศ

แบลร์ (จงกลณี มีมงคล 2534 : 34 อ้างจาก Blair, 1982) ได้กล่าวว่า การทำความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ อาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและเกิดความไม่สนใจในบทเรียนจนเกิดความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษา จึงควรฝึกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และทำความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไปด้วยจะทำให้การเรียนรู้ภาษามีความง่ายขึ้น

โรลเลอร์ (สุมาลี ธนวุฒิกิตวิรกุล 2541 : 30 อ้างจาก Roller, 1992 : 129 – 139) ทดลองให้ผู้อ่านที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยใช้พื้นความรู้เดิมในการเรียนรู้จากการอ่านเรื่อง ผลปรากฏว่า การใช้ความรู้เดิมในการอ่านเป็นสิ่งที่ช่วยในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี

อิสมาอิล (เพียงแข ณ พัทลุง อ้างจาก Ismail, 1991 : 2054 A) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก

รัสเซล ฮาโรลด์ บิชอป (Russell Harold Bishop, 1967 : 2093 – 2094 A) ศึกษาวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐโอเรกอน ตามโครงการการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนที่ผู้สอนใช้ได้ผลดีจะต้องใช้กิจกรรมประกอบ เช่น การใช้เพลง การแสดงบทบาทสมมติ และการฝึกการฟัง พูด สำหรับวิธีการสอนที่ผู้สอนใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัด การแปล และการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

กิฟฟอร์ด (ปรารธนา ศรีบุญเรือง 2540 อ้างจาก Gifford, 1994 : 2696 A) ศึกษาผลของการใช้ร่องรอยจากบริบท (Contextual Clues) เพื่อพัฒนาคำศัพท์ให้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยในรัฐมิซซูรี โดยใช้วิธีการสอนตรง ปรากฏว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เรียนด้วยวิธีดังกล่าว และพบว่าระยะเวลาของการใช้วิธีสอนตรงมีผลต่อการใช้ร่องรอยจากบริบท เพื่อเป็นเครื่องช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความรู้ในคำศัพท์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศจะเห็นว่าวิธีการสอน ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้สอนจึงควรปรับเปลี่ยนการสอนให้เหมาะสมจากที่ให้จำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

มาให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารโดยใช้ภาษาที่เรียน โดยฝึกจากสถานการณ์ บทอ่านต่าง ๆ ทำให้นักเรียนเกิดทักษะและมีความมั่นใจในการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นความรู้เดิมของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าภาษาเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดความเคยชินและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในโอกาสต่าง ๆ และทักษะการอ่านจะเป็นทักษะที่นำไปใช้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียน การทำงาน หรือความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันล้วนต้องอาศัยการอ่านแทบทั้งสิ้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องฝึกให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจจากเนื้อหาที่อ่าน และสามารถนำมาแปลความ ตีความ และขยายความให้ผู้อื่นรับรู้ได้ จึงถือว่านักเรียนเกิดทักษะในการอ่านที่แท้จริง

